

1.

САЙМЪН

Погледнах зеления предплатен телефон. Беше 20:51, девет без девет. Бяха минали почти два часа, откакто обиколките на децата във вечерта на Хелуин бяха приключили и Грейс Вилидж беше потънал в мрак, а жителите му се готвеха за сън.

Полицейските коли щяха да патрулират през нощта, но в момента на Латроу Авеню нямаше нито една – поне доколкото можех да преценя, докато стоях във фоайето на Лорън и гледах през шпионката на входната ѝ врата. Зрението ми беше замъглено от емоции. Не от сълзи. Не плачех. Доскоро си мислех, че сълзите може би ще дойдат, че почти със сигурност ще дойдат, но не бяха. Вече бях сигурен, че няма да ги има. Сълзите са за тъга, за скръб, за разкаяние.

Не бях точно спокоен, но и не се чувствах по начин, който бих описал като нормален. Определено не. Глух звън изпълваше ушите ми и бумтящото ДУМ-ДУМ-ДУМ-ДУМ на пулса отекваше през мен като бас барабан, способен да заглуши симфоничен оркестър. Въпреки това ръката ми не трепереше, докато посягах към дръжката на вратата – богато украсена и позлатена, човек би очаквал да отваря хранилище с приказни съкровища. Но зад тази врата нямаше скъпоценности и богатства, а само опасност. Не трябваше да съм тук, в къщата на Лорън.

Обърнах се за последен път и погледнах назад към фоайето.

Тялото на Лорън се поклащаше от площадката на втория етаж, пръстите на краката ѝ бяха само на няколко педи от мраморния под. Беше неподвижна, обърната към мен, с неестествено килната надясно глава, увиснала на примка около врата ѝ. Главата ѝ изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се откъсне и ще падне на

мрамора. Беше облечена в прилепнал към тялото котешки костюм, допълнен със съответния грим, изрисувани мустаци и нос; дори ноктите на ръцете и краката ѝ бяха лакирани в черно. Същинска Барби на Хелюин, стига подобно нещо да съществуваше, а аз бях сигурен, че съществува. Опънатото въже стигаше до парапета от ковано желязо на площадката на втория етаж, която гледаше към фоайето. Колкото и красива да беше, колкото и секси да беше костюмът ѝ, видът ѝ предизвикваше у мен представата за фризер на касапин с големи парчета телешко, висящи на куки от тавана.

Весел Хелюин, Лорън.

Пристъпих напред, но под подметката ми изхрущя парче счупено стъкло от купата за празнични сладкиши, която се беше пръснала на пода. Защо бях пристъпил към нея – за едно последно сбогом? За да обуя обувката на висок ток, която беше паднала от левия ѝ крак? Размислих и се обърнах към вратата.

Дръпнах резето и отворих. Хладният октомврийски въздух нахлу в качулката, която скриваше напълно лицето ми и блокираше периферното ми зрение. Бях забравил да погледна през шпионката, преди да отворя вратата. Доста немарливо от моя страна. А тази нощ не беше за немарливи изпълнения.

Тръгнах по пустите улици на Вилидж в моя костюм на Мрачния жътвар, с калъфка за възглавница в лявата ръка, като подминавах висящи от клоните скелети, надгробни камъни в предните дворове, оранжеви светлини, осветяващи хрусталаците, и призраци, които ме гледаха намръщено през прозорците.

Със скрита в издължената качулка глава, висок метър и осемдесет, бих могъл да бъда тръгнал на късна обиколка тийнейджър (което нямаше да мине, като се имаше предвид, че Вилидж имаше строго спазван вечерен час) или за възрастен, връщащ се от някакво парти

(за което не можех да посоча домакин и адрес). Трябваше да вървя съвсем естествено, сякаш нямам никакви грижи на този свят – анонимен мъж, покрит от глава до пети в черна роба и качулка в единствената нощ на годината, в която подобно облекло не изглежда странно. Въпреки това трябваше да имам готов отговор, ако ме спре патрулна кола.

Една мъдра жена ми беше казала навремето, че най-добрите лъжи са онези, които са най-близки до истината.

„Прибирам се пеша – щях да кажа, ако ме попитаха. – Малко прекалих с пиенето.“

Това би трябвало да свърши работа. Частта с пиенето не беше вярна, но трудно можеше да се опровергае. Прибирането пеша у дома пък беше почти истина. Поне вървах в тази посока.

Вървах през пресичащите се под прав ъгъл улици на малкото селище, стигнах до парка в югоизточния му край, минах по диагоналната пътека покрай неколцина бездомници, люлки, катерушки и група тийнейджъри, сгушили се на едно хълмче с бири, които се опитваха да скрият. Крачех, като се опитвах да се държа нормално и да си мисля за нормални неща. От много време не бях мислил за нормални неща.

Не съм се чувствал нормално от 13 май.

Започнах да играя играта „какво щеше да е, ако“. Какво щеше да стане, ако не бях отишъл да се подстрижа на 13 май? Какво щеше да стане, ако деканът не ме беше повикал в кабинета си и не ме беше забавил? Десет, петнайсет секунди разлика и сигурно никога нямаше да я видя. Нямаше да зная, че се е върнала.

Но това не ме успокои, така че започнах да си мисля какво предстои. Дневникът ми. Дневникът ми със зелената подвързия, за да върви на

зеления ми телефон. Отървах се от него, нали? Изгорих го, превърнах го в купчина пепел в камината. Нали? Не съм го сънувал, нали? Ако полицията се добереше до този дневник, с мен щеше да е свършено.

Това също не помогна да намали нивото на стреса, така че опитах езиковите игри, към които прибягах като малък, за да се успокоя, да забавя темпото, когато бях на път да откача – например как думата „хладилник“ съдържа „д“, но „фризер“ не съдържа; как „гроб“ прилича на „груб“ и „утроба“ на „торба“, но как „бомба“ не прилича особено на „бум“; как „платно“ и „плътно“ би трябвало да се римуват, но не го правят. Не знам защо странните и противоречиви неща ме успокояват, но винаги са го правели; може би защото са ми познати, може би защото виждам много от тези черти в самия себе си.

Спрях. Краката ми внезапно и необяснимо омекнаха, заля ме изтощение, пулсът ми скочи до небето и затуптя в гърлото ми. Намирах се само на няколко крачки от Харлем Авеню, само на секунди от пресичането на границата на градчето, само на метри от излизането от Грейс Вилидж и влизането в много по-голямото градче Грейс Парк, където живеех.

Успях да се свра зад бараката за инструменти на парковата управа. Седнах тежко на земята, свалих си качулката, махнах маската и облегнах потната си глава на тухлената стена. Бръкнах в калъфката за възглавница и затърсих пипнешком ножа. Големия нож, с който режехме пуйката за Деня на благодарността, когато бях малък. Бях решил, че може и да ми потрябва тази вечер.

Извадих зеления телефон и започнах да пиша:

Съжалявам, Лорън. Съжалявам за стореното и съжалявам, че не ме обичаше. Но не съжалявам, че аз те обичах така, както никой друг не би могъл. Идвам при теб. Надявам се, че ще ме приемеш и ще ми

позволиш да те обичам по начин, по който ти не би го направила в този свят.

След като приключих, оставих телефона в скута си, до ножа. Протегнах ръка с дланта надолу и се загледах в нея. Беше абсолютно неподвижна, като изваяна.

Поех си дъх и кимнах. Можех да го направя. Готов бях.

ПРЕДИ ХЕЛОУИН

13 май

2.

САЙМЪН

– Знаеш ли какъв ти е проблемът? – каза Аншу, макар да не го бях питал. Ако тръгнем да изброяваме проблемите ми, щяхме да прекараме в тази стая целия следобед. – Не изглеждаш подходящо – добави той, без да чака подканване от моя страна.

– Аз не... – Погледнах тъмносинята си риза с копчета на яката и джинсите си. – Какво не е наред в начина, по който изглеждам?

– Обличаш се като студент. А трябва да си професор.

– Какво искаш, да навлека сако от туид с крѳпки на лактите ли? И да пуша лула може би?

Седях в кабинета си на третия етаж на правното училище с професор Аншуман Биндра, който изглежда по естествен начин подходящо с неговото лице като на сова, старателно подстригана брада и коса

като четина, която успява изобщо да не се движи, но въпреки това да изглежда разрошена. Аншу се облегна в стола си.

– Саймън, приятелю, току-що беше цитиран в мнение на Върховния съд. Все едно върховните съдии са се навели колективно от Вашингтон към Чикаго и са прошепнали на комитета: „Направете този тип професор“. Би трябвало да вървиш с високо вдигната глава. Да бъдеш новия крал на Четвъртата поправка. А вместо това се появяваш тук така, сякаш отиваш на парти на някакво братство.

– Не би трябвало да има никакво значение как се обличам. Важното е какво казвам, какво преподавам, какво пиша...

Но той вече показваше с ръка дрън-дрън-дрън.

– Виж, Рийд изглежда подходящо. Всеки ден облича спортно сако и обува нормален панталон.

Рийд Съдърн? За академичния свят този тип беше същото, което е Поли Шор за сценичното изкуство. Има родители с влияние, и толкова.

– Носи спортно сако, защото шкембето му провисва над колана му – отвърнах. – И сигурно не може да се побере в джинси.

Аншу махна с ръка и прищипа основата на носа си.

– Аха, а ти пробягваш маратон и половината ти студентки сигурно искат да те изчукат, но Рийд изглежда като професор по право. И се държи като такъв. Той слуша Моцарт в кабинета си. А ти слушаш Ар И Ем, Паник ат дъ Диско и Ен У А.

Наведох се напред.

– Добре, първо не слушам и изобщо не бих слушал Паник ат дъ Диско. И второ, какво значение има каква музика слушам?

– Не става въпрос само за едно нещо. А за цялостния образ. Този... гръндж вид, музиката, нагласата. Мислиш си, че външният вид няма значение ли? Знам, че не би трябвало, но разбираш...

– Не, има значение и го знам. – Но нямах намерение да се променям заради тях. Защо да го правя? Тук нямаше установен стил на обличане. Аз бях два пъти по-добър преподавател от Рийд Съдърн. Неговите студенти го мразеха. Бях чел отзивите им. И ерудицията му в най-добрия случай беше педантична. Той пишеше за различен начин на разбиране на взаимното съгласие в договорното право. А аз – за ежедневното нарушаване на конституционните граждански права от страна на правителството.

– И като сме на темата, прекалено си самоироничен – каза Аншу.

Хубаво, защо не, да продължим по темата.

– А какво искаш, да съм надут и самомнителен ли? Господи, Аншу, опитваш се да зачеркнеш всичко, на което ме е учила майка ми.

Той пак махна с ръка.

– Какво каза преди малко в коридора на Лумис? Вицепрезидентът на проклетата комисия за назначаване на постоянна длъжност те поздравява, че статията ти е била цитирана от Върховния съд. И ти какво му каза?

– Не помня. Какво съм му казал?

– Каза му: „Явно денят за съда е бил доста дълъг“.

О, вярно. Точно това казах.

– Защо не едно благодаря? Най-висшият съд в страната току-що е цитирал твоя статия. Толкова ли е трудно поне малко да се насладиш на славата? Но не, ти не можеш да приемеш такъв комплимент.

Трябва да различиш сам себе си. И освен това Рийд няма блог – добави той.

Разперих ръце.

– Какво му е на блога ми?

– Пускаш шеги – каза той. – Остроумничиш.

– И говоря за юридически решения и дали са правилни или погрешни.

– Написа хумористично петостишие за председателя на Върховния съд.

– Аха, беше забавно.

– Знаеш ли, ти си... толкова небрежен и неуместен.

– Искаш да кажеш, че не съм превзет ли? Че не използвам бележки под линия и латински думи? Знаеш какво ми е мнението за бележките под линия и...

– Да, наясно съм с мнението ти за бележките под линия. – Той протегна ръце напред, сякаш ме умоляваше. – Но професорите по право използват бележки под линия! Професорите по право използват латински!

Аз не го правех. Нямах да променя начина си на обличане, нямах да се подмазвам на други преподаватели на игри на покер и коктейлни партита, нямах да използвам латински думи и абсолютно категорично нямах да използвам бележки под линия.

Добре, не беше точно като атаката на Рузвелт при Сан Хуан, но въпреки това щях да държа на своето.

– Първо си осигури мястото – каза той. – След като станеш постоянен професор, критикувай и предизвиквай колкото си искаш. Но цялата тази спокойна и небрежна нагласа...

Не съм спокоен. Аз съм всичко друго, но не и спокоен. Аз съм инат. Между двете има разлика.

– Ето ти малко латински, щом искаш – казах му аз. – Ego facturus est via mea.

Аншу въздъхна.

– И сега предполагам, че ще ми кажеш какво означава.

– Означава „Ще си проправя свой път“. Или иначе казано, ще правя нещата по своя си начин.

– Естествено, че това ще направиш. – Той махна с ръка. – Естествено.

– А сега ако ме извините, професоре, трябва да се подстрижа.

– Това също беше в списъка ми. Косата ти е прекалено дълга. Приличаш...

– На някой от студентите ми, знам.

И тогава телефонът ми звънна.

Няма и пет минути по-късно влязох в кабинета на един от младшите декани – Мартин Комсток, който по една случайност беше и председателят на комисията за назначаване на постоянна длъжност. Среброкос и елегантен, напълно отговарящ на стереотипа с яркочервената си папийонка.

Всъщност той носеше папийонки, за да накара хората да го питат за тях и той с неохота да им разкрие, че е работил за съдия Джон Пол Стивънс от Върховния съд, който носи папийонки, а след това е бил

помощник на сенатора Пол Саймън, който също ги носел. О, това ли? Щом се налага да обяснявам, това е един вид отдаване на почит...

Нашият декан щеше да се пенсионира догодина и всички твърдяха, че Комсток ще стане негов наследник. Но не всички бяха щастливи от тази перспектива. Аз сигурно щях да съм един от тях. Той беше политик, не човек на науката. Синя кръв, не учен. Беше всичко, което мразя в академичната общност.

Като се изключеше това, сигурен бях, че е чудесен човек.

– А, Саймън, добре – каза той, когато почуках на отворената му вярта.

– Здравсти, декане. – Той харесваше да се обръщат към него с титлата му. Преструваше се, че не е така, но не заблуждаваше никого.

Успя да хвърли бърз неодобрителен поглед на облеклото ми. За протокола, ризата ми беше загащена, а джинсите ми бяха чисти и без кръпки или скъсани места. Изглеждах си просто чудесно.

– Благодаря, че намина – каза той. – Ще карам направо по същество.

Кабинетът му, целият в кожа и орехова ламперия, беше монумент на величието му, с всичките му дипломи и награди, снимки с президенти и върховни съдии. Самият той седеше зад великолепно бюро в кожено кресло с висока облегалка.

– Саймън, ти кандидатства за назначаване на постоянна длъжност – каза той и сплете пръсти в скута си, като остави показалците изпънати и опрени един в друг.

– Да, кандидатствах.

– Да, добра работа, браво на теб – каза той. – Вършиш чудесна работа, готов съм да го кажа на всеки.

Време беше за но...

– Сега, не искам да го приемеш лошо, Саймън.

В историята на човечеството никой не е продължил не искам да го приемеш лошо с нещо, което може да се разбере по някакъв друг начин.

– Питам се – започна той. – Е, добре. Сигурно си наясно, че Рийд Съдърн също кандидатства за постоянно място.

Естествено, че бях наясно! Освен това бях наясно, че татко му е дарил повече от пет милиона долара на училището за последното десетилетие, което по една случайност съвпаднаше с времето, откакто синът му работеше тук.

– Да – казах аз.

– А Рийд, както несъмнено знаеш, е тук една година повече от теб.

– Знам. Знам също, че давате само едно място.

– Точно така, точно така – каза той така енергично и снизходително, че останах с чувството, че ми е подхвърлил кучешка бисквитка. – И, ами, това е деликатен въпрос, но вероятно си даваш сметка, че Рийд има доста сериозна подкрепа. Знаеш как стават тези неща. Негов ред е.

На много доценти им е било отказвано професорско място. Ние не казваме на някой, че е негов ред. Освен ако баща му не е ходещ банкомат.

– Изобщо не ми се иска... – Пръстите му зашаваха, сякаш се опитваше да измисли как точно да се изрази, сякаш не си е подготвил речта. – Мисля, че ще е по-добре за теб да изчакаш следващия избор. Тогава ще можеш да кандидатстваш, без да е отбелязано, че си кандидатствал веднъж и си бил отхвърлен.

– Мислиш, че ще бъде отхвърлен. – Не го казах като въпрос. Но беше въпрос, или поне така си мислех. Тук имаше някои типове от старата школа, които се смятаха за избрани и вероятно не си падаха по мен, но имаше и много свестни, стоящи настрана от политиката хора като Аншу, които смятаха, че от значение са качествено преподаване и научните ти постижения, а не начинът, по който се обличаш или кого познаваш.

– Е, очевидно не е толкова категорично. Но както казах, Рийд се радва на значителна подкрепа. Не че някой би си помислил да се усъмни в качествата ти на учен, Саймън. Работата ти е чудесна.

Аха, и си готов да го кажеш на всеки.

– Даде ми сериозен материал за размисъл, декане – казах аз.

Излязох от кабинета, за да може да вдигне телефона, да се обади на таткото на Рийд и да му каже, че е поговорил с мен и че нещата се нареждат идеално.

Вече закъснявах за подстригването. По принцип вървах пеша до салона, тъй като е само на няколко пресечки. Днес обаче излязох от страничния изход и отидох на външния паркинг на училището. Обикновено пристигах по-рано и паркирах на някой от предните редове.

Намерих сребристия двуместен мерцедес и бръкнах в джоба си. Огледах се набързо и прокарах ключа по колата, оставяйки гадна драскотина от страната на шофьора.

Съжалявам, декане.

А сега да се погрижа за косата си.

И тъй, вървах по улицата – неподходящо облечен доцент, тръгнал при един стар руснак на име Игор (сериозно) да го подстриже, за да

не си помислят останалите преподаватели, че не става за професор, защото косата му е прекалено дълга. Не че имаше значение – преди малко бях открил, че съм оттеглил кандидатурата си.

Следобедът беше влажен и горещ. Вървах през тълпата на Мичиган Авеню, състояща се от туристи, богаташи, улични актьори и бездомници – така наречената Великолепна миля, макар че определено е време да преразгледат това име. Но точно в момента ме занимаваха по-важни въпроси.

Защо привилегировани възрастни белокожи в черни роби трябва да решават какво е да си чернокожо хлапе, спряно на улицата от полицаи? Защо юристите смятат, че да кажеш „inter alia“ вместо „наред с другите неща“ те прави да изглеждаш по-умен?

Такива дълбоки мисли ме занимаваха, докато пресичах Чикаго Авеню, само на една пряка южно от бръснарницата.

И тогава спрях, краката ми се заковаха на пешеходната пътека, някой се блъсна в мен и ме накара да залитна крачка напред.

Защото го почувствах. Почувствах теб. Кълна се, почувствах те преди да те видя да излизаш от сградата на Блумингдейл. Може би формата на главата ти. Извивката на брадичката. Начинът, по който нацупваш устни, когато си съсредоточена. Нещо, което те дефинира като теб, дори деветнайсет години по-късно. Нещо, което крещи Лорън...

Лорън.

Лорън.

Здрасти, Саймън, как си?

Чудесно, Лорън. Ти как си?

... преди да се обърнеш изцяло към мен. Носеше огромни слънчеви очила като онези на Одри Хепбърн.

Ти си. Косата ти е по-дълга и един нюанс по-руса, но си ти.

Излизаш на тротоара с пружиниращата походка и увереността на жена, която е свикнала да се движи сред тълпа, без да среща множеството погледи, които се лепват по нея. Устните ти се движат. Не виждам телефон, но когато вятърът развява косата ти, виждам затъкната в ухото ти слушалка.

Когато искам да избегна някого, моят обичаен ход е телефонът. Лепваш го за ухото си, леко навеждаш глава, сякаш сигналът е лош и се опитваш да чуеш по-добре. По този начин съм избягвал стотици разговори в коридорите на правното училище.

Но не бъркам за телефона си.

Трябва да продължа да се движа, не да стоя насред пешеходната пътека като малко островче насред море от пешеходци, които ме подминават от двете страни. Трябва да вървя към теб също толкова уверено, колкото ти вървиш към мен, но не мога. Системата ми е изключила. Краката ми не се движат. Пулсът бумти между ушите ми. Вътрешностите ми са оплетени на възел.

Мисля, че долавям парфюма ти, когато ме подминаваш. Сменила си го.

Не ме забелязваш. Може би човешкият рояк ме скрива, или си се съсредоточила върху телефонния си разговор. Или може би нямаше да ме забележиш дори ако ме беше видяла. За теб аз съм далечен спомен. Нали?

Обръщам се и тръгвам след теб.

– Ъ-ъ, не, благодаря. Нарича се да имаш някакво достойнство? – Казваш го като въпрос, който всъщност не е такъв. След това се разсмиваш.

Смехът не се е променил. Ти си.

Облечена си в розова рокля, която отива на фигурата ти. Носиш две пазарски торби. Имаш пари. Това не е изненада. Имаш пръстен с голям камък. Това също не е изненада. Никога не си имала проблем да привличаш вниманието на богати мъже.

Потупвам те по рамото. Здравей, непозната, помниш ли ме?

Сграбчвам ръката ти. ХЕЙ, ЛОРЪН, ПОМНИШ ЛИ МЕ?

Прекалено близко съм, затова изоставам.

Хората те гледат. Разбира се, че ще те гледат. Мъже и жени. Ти си произведение на изкуството. Явно го знаеш. Изобщо не забавяш крачка.

Краката ми са като от пяна. Усещам горчилка в гърлото си.

Пресичаш Чикаго Авеню и влизаш в някаква сграда.

Ако вляза след теб, вероятно в лобито на жилищна сграда, не мога да бъда анонимен. Хората не влизат просто ей така в сгради с частни жилища.

Но не ми пука. Минавам през въртящата се врата пет секунди след теб – достатъчно време, за да не ме видиш. Влизам в модерното излъскано лоби с климатик на скъпа жилищна сграда в центъра на града.

– Госпожо Бетанкур! – казва мъжът зад бюрото. – За уикенда ли ще останете?

– Идвам само да оставя някои неща, Чарли – отвърщаш ти. – Как са децата?

Бетанкур. Бетанкур.

Омъжила си се, Лорън.

Излизам навън в изпепеляващата жега, хора пресичат пътя ми в двете посоки, блъскат се в мен, кракът ми стъпва от тротоара на платното, някаква кола надува клаксона си...

Дръпвам се назад и се разминавам на косъм с таксито, движещо се на юг по Мичиган Авеню.

– Пич, какво ти става, мамка му? – Друг бакшиш, който чака до тротоара, подава глава от прозореца.

Вдигам извинително ръка и се качвам обратно на тротоара, без да съм сигурен накъде да тръгна.

Поклащам глава и прошепвам:

– Бетанкур. Бетанкур.

Бетанкур Бетанкур Бетанкур Бетанкур.

В Чикаго и района около него живеят десетки хора с тази фамилия. Но името Лорън е само едно. И това си ти. В профила си във Фейсбук си облечена в тясна бяла рокля с голяма модна шапка като от Кентъки Дерби, вдигнала чаша шампанско и нацупила весело устни. Наистина ли си била щастлива, когато си позирала, Лорън? Или през цялото време си мислила, че ще се получи страхотна снимка за Фейсбук профила ти? Била ли е снимката фалшива, както е фалшиво, когато хората разказват истории за нещо, което са направили, и го представят като много по-смешно, отколкото е било наистина? Дали те е грижа повече за това как те възприемат другите, отколкото как се възприемаш самата ти?

Хиляди приятели, хиляди „лайкове“ на стотиците ти снимки, стотици малки прозорчета към живота ти през последните десет години. Върхът на Айфеловата кула, сафари в Южна Африка, питие на Таймс Скуеър, скок в заледеното езеро Мичиган, триатлон, някакво надбягване в кал – винаги заобиколена от приятели и красиви мъже, загоряла от слънце и щастлива, бляскава и сексапилна, забавна, енергична и свободна.

Омъжена си за някой си Конрад Бетанкур. Но нямаш деца.

И не живееш в самия Чикаго. А в Грейс Вилидж, западно от града. До градчето, в което живея аз, Грейс Парк.

Върнала си се у дома, Лорън.

*

Вдишай дълбоко. Успокой се, Саймън. Прибегни до езиковите игри. Заеми се с нещо. Вдишай дълбоко.

Защо „магаре“ не се римува с „минаре“?

Вдишай дълбоко.

Защо го има това неписано, но желязно правило да поставяме прилагателните, описващи отношение, преди онези, описващи размер? Защо винаги трябва да е „мръсна малка тайна“ и никога „малка мръсна тайна“?

И защо описващите размер прилагателни са винаги преди онези, които описват възраст? Защо да не бъде „възрастна дребна дама“?

Защо да не мога да кажа „възрастна дребна сладка дама“?

Вдишай дълбоко.

Всичко се връща, залива ме. Расте като тумор в мен, тече по вените ми като отрова. Би трябвало да спра още сега. Би трябвало да

забравя, че съм те видял. Оставих те и продължих напред. Трябва да си останеш там, където беше, в огледалото за обратно виждане. Сега съм по-добре. Знаем, че съм по-добре. Вики казва, че съм по-добре. Не мога да се върна там. Всичко е наред.

Да, точно това ще направя. Ще те оставя зад себе си. Оставих те зад себе си, Лорън. Ти си официално вчерашна новина, или новина отпреди деветнайсет години.

Добре, решено е. Ще забравя, че изобщо съм те виждал днес.

СЕДЕМ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

Юли

3.

Понеделник, 4 юли, 2022

– Боже... мой – прошепнах. Въпреки че причината да дойда в клуба – за първи път от няколко години – беше, че си помислих, че може би ще се включа в партито по повод празника. Въпреки че си мислех за теб още от онзи майски ден – кого залъгвам с „онзи майски ден“, беше петък, 13 май, 14:04, – когато те видях на Мичиган Авеню. Въпреки че се опитвах да измисля начини да се натъкна „случайно“ на теб. Въпреки че буквално бях репетирал думите пред огледалото, подобно на някакъв нервен гимназист.

И все пак да те видя застанала на откритата веранда на клуба с голф игрището зад теб... Чувството беше за нещо свежо и точно сякаш те виждам за първи път.

Разперих ръце с дланите нагоре, сякаш съм призовал нещо магическо. Защото магията е добра дума да се опише.

– Това си... ти.

Беше с бяла лятна рокля. Кожата ти беше загоряла от слънцето. Отново носеше онези очила на Одри Хепбърн. Косата ти беше прибрана назад. Смееше се с приятели, но явно ме забеляза с периферното си зрение и се обърна поради някаква причина. Искане ми се да мисля, че боговете са ни се усмихвали, че някакво мистично вдъхновение те е накарало да завъртиш глава.

– Това си ти – отвърна ти, свали очилата си и примижа на яркото слънце. Изглеждаше по-малко изненадана от мен. – Саймън – добави, сякаш ти доставяше удоволствие да казваш името ми.

Откъсна се от групата си, която като че ли не включваше съпруга ти Конрад. Стана ми приятно, че според теб първата ни среща (или поне първата от деветнайсет години) заслужава известна уединеност, въпреки че бяхме заобиколени от двеста души, дошли в клуба за барбекюто и фойерверките по случай Четвърти юли.

– Какво... какво правиш... – Не довърших изречението.

– О, аз... върнах се в града – каза ти. – Така де, във Вилидж.

– Нима живееш в Грейс Вилидж? – попитах.

– Да, омъжена съм. Тук съм от няколко години. Ти още ли живееш в Грейс Парк?

– В същата къща – отвърнах аз.

Ти кимна.

– Предполагах. Мислех си, че мога да се натъкна на теб тук, в клуба. Помня, че родителите ти бяха членове. Аз... мислех си да ти звънна, евентуално да разчупя леда...

Магнах с ръка.

– О, няма проблем. Това беше... много отдавна.

Ти като че ли изпита облекчение, сякаш от раменете ти падна товар и тъй нататък. Усмихна ми се, сякаш изпитваш благодарност.

Трябваше да съм ужасно нервен. Бях градил тази хипотетична среща в главата си толкова много, че бях очаквал, че ще съм плувнал в пот и нервен, че ще заеквам и няма да намеря подходящите думи. Но тази нервност изчезна в мига, когато те видях; репетираните думи също се стопиха. Отново бяхме само ти и аз.

– Женен ли си? – попита тя, когато видя халката ми.

– От десет години – отговорих. – Казва се Вики.

– Тя тук ли е?

Не. Вики не беше в клуба. Вики не би посетила за нищо на света някакъв кънтри клуб.

– Не успя да дойде – казах аз. Явно на лицето ми се беше изписало нещо, защото и на твоето се изписа, сякаш беше усетила, че си засегнала чувствителна тема.

Не беше толкова красива, колкото беше преди деветнайсет години, Лорън – беше още по-красива. Изглеждаше по-опитна, по-отракана, по-мъдра. Не беше онази пламенна русокоса стажантка, прогаряща пътека през кантората на баща ми, а беше узряла и се беше превърнала в уравновесена, уверена в себе си жена, която е живяла и се е учила, която знае къде се намира и коя е.

Тормозеше ме, че не ти казах, че съм те видял през май на Мичиган Авеню, че единствената причина да дойда на това тъпо събитие в Грейс Кънтри Клуб беше, че бях погледнал списъка на членовете и бях видял, че ти и съпругът ти Конрад сте сред тях, и си помислих, че мога да се натъкна на теб на това парти. Тормозеше ме, че моята „изненада“ от тази среща не беше напълно искрена. Тормозеше ме, че нещо, което можеше да бъде така истинско помежду ни, започва фалшиво.

Така че си казах – добре, само една невинна шега, но само толкова. Никога повече няма да те лъжа, Лорън.

На път към дома спрях и купих този бележник със спирала отстрани – съвсем обикновен бележник със зелени корици. (Зелено като символ на свежото и новото, предполагам.) Бяха минали години, много години, откакто си бях водил дневник. Бях се отказал да записвам мислите си от всеки ден. Може би защото вече нямах какво интересно да кажа. Поддържам блог, пиша юридически статии и имам студенти, на които да говоря за право, и правото в общи линии е станало моя кръв, кислород и хляб насъщен. За какво друго имам да говоря? За жена, която не ме обича За брак, в който любовта е увехнала и който буксува? За най-доброто време, за което съм пробягал десет километра?

Връщам се към дневника – здрасти, Зелен дневник, – защото вече имам за какво да пиша, Лорън. Или по-скоро за кого.

За някой, който се съгласи да се срещнем на кафе идната седмица!

Няма нищо лошо да пиеш кафе с някого, нали?

4.

САЙМЪН

Това беше рисковано. Самият факт, че съм паркирал тук, недалеч от къщата на Лорън, малко преди осем сутринта, можеше да ми навлече неприятности. Навремето наричахме тези къщи „именията Латроу“ – те бяха наредени през средата на Грейс Вилидж като някаква туристическа атракция. Някои богаташи от Латроу Авеню звъняха в полицията всеки път, когато видят човек, който „не е от квартала“. Обикновено това означаваше някой доста различен от мен, бял мъж на средна възраст в приличен на вид джип, но все пак... Ако останех тук прекалено дълго, задължително щях да привлека вниманието на някого и малко след това щеше да се появи патрулка, която да направи бърза проверка. Как е денят ви, сър? Мога ли да ви попитам какво правите тук? Да видя някакъв документ за самоличност?

Не че нямах чудесен отговор. Да прекарвам повечето си време в началото на юли, когато няма занятия и графикът ми е доста свободен, в шпиониране на стара приятелка и съпруга ѝ с надеждата да науча повече за нея, него и тях, да се опитвам да науча всяко късче допълнителна информация, до което мога да се добера? Заниманието не изглеждаше кой знае колко добро.

Точно това ми трябваше – да се появят ченгета и да направят сцена. Може би дори да ме глобят за някакво нарушение за паркиране в жилищен квартал. И междувременно Лорън да излезе от къщата или да погледне през прозореца и да види стария Саймън Добаяс, паркирал наблизко без основателна причина. Гадно!

Бях от района, но не точно от това място. Аз бях от Грейс Парк, където живеят предимно хора от средната класа, които се гордеят с прогресивността си – само ни попитайте. Но когато основал Парк в началото на 19 век, Мортимър Грейс отрязал от него осем квадратни километра и ги обособил като Грейс Вилидж. Възгледите на

Мортимър за класи, раси и религия едва ли могат да се приемат за просветени според днешните стандарти. Той е искал Вилидж да бъде затворена общност за богати бели англосаксонски протестанти като него.

През 40-те години на миналия век бариерите били премахнати и уставът бил променен, но някои ще кажат, че Вилидж не се е променил особено. Най-вече по отношение на богатството. Повечето от тукашните хлапета не посещаваха общинската гимназия като мен, а ходеха в частни училища. А когато порастаха, повечето се връщаха във Вилидж, за да създадат своите семейства. Някои от обитателите на Вилидж живееха тук от шест поколения.

Лорън също не беше тукашна. Тя беше от Олд Ървинг Парк северно от Чикаго и още живееше там, когато я срещнах за първи път (тя беше стажантка в кантората на баща ми, а аз бях колежанче, използвано като момче за всичко). Но сега тя беше тук, живееше в подобна на дворец къща и беше омъжена за Конрад Бетанкур, тип с три развода зад гърба и с петнайсет години по-възрастен от нея, който управляваше един от най-успешните хедж фондове на света.

Сигурно бях изчерпал късмета си с разузнавателните ми мисии през тази седмица. И засега бях успял да събера достатъчно информация. Откъснах страницата от зеления си дневник и я прегледах.

Точно в шест сутринта Конрад Бенакур се качва в очакваща го кола и потегля по експресната магистрала към града. Тренира в Ист Банк Клуб, след което продължава към офиса си в Сивик Опера Билдинг на Уокър Драйв. Не се прибира у дома в конкретен час – поне не и тази седмица.

Доколкото можех да преценя, Лорън не работеше. Всяка сутрин тази седмица играеше тенис в Грейс Кънтри Клуб. След това голф. Два пъти през седмицата вечеряше в града, но не с Конрад, а с няколко

жени. И двата пъти не се прибра във Вилидж, а прекара нощта в апартамента си на Мичиган Авеню.

Всяка сутрин, когато се будеше в Грейс Вилидж, излизаше да потича. Обикаляше градчето, като обикновено пробягваше по пет-шест километра, след което към 8:30 се прибираще.

Крос, тенис, голф. Нищо чудно, че си в такава добра форма, Лорън.

Две тийнейджърки вървяха по тротоара, приказваха си и гледаха телефоните си, а померанът, когото водеха на каишка, душеше един пожарен кран. Едно от момичетата погледна към мен и като че ли се изненада. Имах слушалки в ушите и започнах да говоря, сякаш водя телефонен разговор, което по някаква причина ме прави да изглеждам не толкова странно, седнал в паркирана кола.

Господи, какво правех? Трябваше да престана с това. Да забравя за всичко. Да забравя, че изобщо съм те виждал, Лорън. Да продължа напред, както си бях казал. Но това е спор, който продължавах да губя.

Не мислех, че ще мога да се откажа отново.